

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

MES SOBRE 'L CAIXAL.

—Eus al arrencan d' arrel.
—¡Fillas mevas!.... fins al cel!

LA RENDICIÓ DE LA SEU DE URGELL

LA CAMPANA DE GRACIA que pocs dies endarrera toca á morts, ab motiu de una horrible catástrofe que consterná á tot Barcelona, t'el deber de repicar avuy á festa, perque un sentiment de alegría embarga 'l cor de tot verda-der liberal.

Y toca á festa, no perque la CAMPANA olvida ni puga olvidar lo seu origen y desconegá ni puga desconeixe son destino: hi toca perque avants que tot es y será sempre enemiga acér-rima de la odiosa bandera, tacada ab la sanch de tants crims y ab la vergonya de tant negras ideas, que fins fá pocs dies tremolava en los marlets de las fortalezas de la Seu de Urgell, y que 'ls canons del exércit acaban de abatre.

Per aixó, perque no ja las turbas carlistas, sino 'l nom de aquesta infame causa, voldria que per honra de Espanya civilizada, hagués desaparegut, fins de la memoria de sos bons fills, victoreja aquesta redacció un'altra der-rotada de sos irreconciliables enemichs.

* * *

Dediquém avants que tot una llágrima als valents soldats que davant de las murallas de la Seu han trobat per ells la mort, per sas familias la desolació y un crit d'odi etern con-tra la causa absolutista.

Envihém una estreta encaixada als que han sobreviscut á la victoria, als que han pogut dormir sobre llaurers, en lo loch que fá pocs dies ocupavan los enemichs de la llibertat y de la civilisació.

LA CAMPANA escrita pera 'l poble, no pot fer distincions, y en tot cas, deuen ser aquestas pels fills del poble, pels ignorats soldats, que sense renom, ni gloria, ni distincions posan sa vida en lo sagrat altar de la pátria.

De la gent granada ja se 'n cuidarà prou lo Brusi y altres periódichs á la gent granada destinats exclusivament.

* * *

Al entrar en la Seu per rendició, s'han es-tolviat tots los horrors de un assalt que hauria costat numerosas víctimas.

A pesar de tot ¡quántas familias no sentirán las conseqüencias del siti, que com tota funció guerra ha costat la seva sanch, are en Mont Corp, en Torre-Solsona y en Castell-ciutat principalment!

¡Quántas familias no ploran aquí la terrible voladura del vapor «*Express*» conseqüencia, encare que indirecta del siti de la Seu de Ur-gell!

¡Y pensar que tot aixó prové de la traició de un miserable qu'entregá las fortalezas á nos-tres enemichs y de la tenacitat de aquestos, sostenintse sense esperansa de triunfo, ni altre objecte que emborraxarse ab la sanch dels fills de Espanya!

Hi ha crims que no tenen prou cástich en las lleys humanas... crims dels que regu-larment no se 'n fá cas!...

Aquí se 'ns acut recordar la diferencia que hi ha entre 'ls carlins y 'ls liberals. Vaji un exemple pèl cas:

—A Cardedéu fá mes de dos anys, 19 va-lents voluntaris se sostenen 39 horas, sense menjar ni beure, mitj asfixiats pèl fum del so-fre y del petróleo, fins á cremar 'l últim car-tutxo.

—A la Seu de Urgell, mil y tants carlins ab poderosíssims medis de resistencia, tancats dintre de fortalezas inexpugnables, demanan capitulació á la sola amenassa de que t'el de fal-tarlos 'l aigua.

A aquestos se 'ls concedeix generosament, regoneixentlos que s'han defensat *brillant-ment*.

A aquells pobres, després de prométre 'ls que se 'ls conservarà la vida, se 'ls fusella bár-barament dintre 'l cementiri de Vilamajor ab un ciri á las mans, perque poguésen medir de un modo bèn dolorós los últims instants de sa existencia.

¡Quin recort y quina comparació mes inol-vidables!

* * *

Ja créyam nosaltres y aixís sembla que ha resultat, que entre 'ls honors de la guerra, tributats als preoners de la Seu, no s'hi conta 'l de eximir de compareixe davant dels tri-bunals, als que hajan comés delictes comuns, que per cert no deixarán de ser una bona pila.

No es 'l esperit de venjansa lo que 'ns guia á recordarho, sino la consideració de que aixís com ells van haver de rendirse per la *sed*, tam-bè 'l Espanya t'el *sed* de justicia, y podria molt bèn caure *rendida*, sino se 'l hi apagués.

* * *

Terminarem las presents ratllas reproduhint una carteta que un constant lector de LA CAM-PANA, acaba de dirigirnos:

«Estimat ciudadá: Entre 'ls pensaments que »se m'acuden per fer arribar dintre pocs dies »fins á cent mil pessetas, y passa, la suscrip-ció en favor de las víctimas del «*Express*» pro-»poso á qui puga ferho, que á quatre quartos »l'entrada, y ab las precaucions degudas, s'»ensenyi al célebre *Caixal* de la *Seu* en una de »las barracas de la Plassa de Catalunya.

«Estiga segur que á part de tot Barcelona, »los pobles vehins vindrian á corrioladas á go-sar de la vista de un fenómeno tant sumament »estrany.

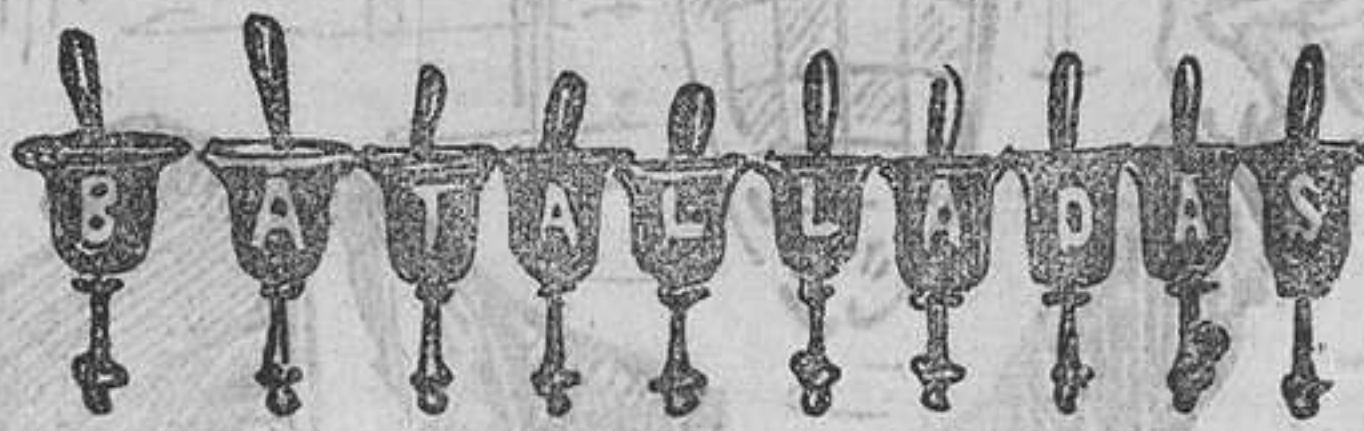
«Després lo govern podria erigir en bisbat »l' isla de Fernando Póo, y enviarlo allá *in to-tis infidelium* y *per in oeternam*, á veure si ab lo »tracte dels negres pert una mica la *blancura*.

«Fassiu present en son popular periódich, y »mani com vulga de son S. S. y correligionari.

«—Un enemich de la *hidrofóbia*.

Val per 'l original,

P. K.

«Saluda y ofrece mis respetos al *venerable* y *valiente* obispo.»

Aixís deya lo final de una carta dirigida per Dorregaray á n' en Lizárraga.

¡Venerable y valent!..

¡Ditxosa nació la nostra que al costat dels toros de 'n Carriquiri y de 'n Veraguas, pot presentar un bisbe de aquesta casta!...

Després de las batussas per la qüestió reli-giosa, comensan are pèr la qüestió del sufragi universal ó no universal.

Y com que ja sembla que d' *universal* no 'n será, perque alló de que tothom tinga vot, do-na atachs de nervis á certas classes, are la qüestió estriba en si votarán los que saben de lletra ó solament los que pagan tal quota de contribució.

Los moderats obtan per lo darrer.

¡Y viva la llibertat *ilustrada*!

Lo bisbe Caixal tenia en la Ciutadela dos monjas per la seva asistencia y bon cuydado. ¡Misteris y consols del misticisme bèn entés!

Lo *Cuartel Real*, escita als carlins á que des-truheixin los ferro-carrils.

Y 'l *Epoca* en cambi 'ls escita á qu' es llan-sia de plé á plé dintre de la nova situació, alegant que D. Carlos ha sigut sempre massa lli-beral, y que dintre de la nova situació poden servir per contrarestar las tendencias revolu-cionarias que s'hi observan.

No volém mal á ningú; pero francament, aquestas escitacions als carlins, are que sem-bla haver arribat 'l hora de que 'ls adovin, es un d'aquells gustos... que mereixen *palo*!...

Per capellá castrense volia fer passar en Li-zárraga al Bisbe Caixal, alegant las ordenan-sas.

Senyor fanátich: entre un capellá castrense

y 'l bisbe Caixal no hi ha mes que una petita diferencia.

Lo primer ajuda als soldat á *bén morir*, men-tres que 'l darrer los ajudava á *bén matar*.

Lo jesuita Goiriena, demana á las filas car-listas als noys de 16 anys.

¡Y t'el rahó 'l jesuita!

Setze anys: la millor edat per entrar de *no-vici* en la quadrilla.

Los situacioners s' empenyan molt ab don Manel de la Cortina perque surti del retrahi-ment en que ja fa anys que 's troba.

Aquestos senyors necessitarán una *cortina* per-que no 's vejin certas cosas.

De *militars ilustres*, se califican en lo Brusi los cabecillas de la passada guerra-civil.

Se compren: com que las cosas sempre s'in-clinan del cantó en que pesan mes, un mar-qués fet de poch, t'el inclinacions naturals en-vers 'l absolutisme.

De pas, en pas se vá á Roma.

Per lo que puga convenir, als nostres lec-tors, copiém de *La Bandera espanyola* del 28 de Agost lo següent suelto:

«No tenim noticia de que haja surgit cap divergencia entre 'ls senyors Ruiz Zorrilla y Castelar, y creyém mes: creyém qu'es impos-ible que surgeixin diferencias donadas en l'un y en l'altre, la franca, pública é idéntica acti-tut que guardan.

«Pero si aquestas divergencias haguessen surgit ó surgissen, no vacilém en determinar per endavant, ahont tindréu lo nostre puesto.

«Si la divergencia prengués origen en una qüestió de principis, nos posariam al costat del qui's mantingués dins dels que ha defensat y seguit sempre 'l nostre partit.

«Si la divergencia 's fundés en una qüestió de conducta, seguiriam á aquell que mes lluny nos portés de caure en lo cantonalisme, que execrém y al qual creyém que 's déu en pri-mer terme 'l eclipse que per algun temps ha sufert y ha de continuar sufrint en nostre pais la llibertat.»

NEGUIT DE BISBE.

I.

La mitra desmanoytada qu' en son cap porta ficada l' aguerrit bisbe Caixal, la ha vista la carlinalla brillar dalt de la muralla sobre 'l cap del general.

No hi ha ripium ni baixesa que 'ls sant hom no haja comesa per rumbejarla segü,

y ab la còba que 'l trastoca, de tant en tant se la toca per saber cert si la d'.

Incendis, robos, ultratjes, violacions y pillatjes

y altres malifetas d' ell, fan que 'ls negres que 'l sitian á dojo 'ls contits 'l hi envían de la Seu en el castéll.

Y á ca la bomba—que passa tot preguntant ab calxassa:

—¡Qué faré? ¡Ahont cauré?—

¡Quánt de neguit y molestia! ¡quin fer passa! ¡quin fè 'l bestia! ¡quin modo d' anar lleujé!

II.

S' escabella y jiravolta y flastoma sense sota senyor Bisbe en son castéll: malehint 'l hora funesta en que's va ficá á la testa defensar la Seu d' Urgell.

En mitx d' angúria tan forta entra un carea per la porta que pareix més mort que viu; en un paperet notadas dú las novas desiljadas qu' en Lizárraga 'l hi escriu.

El carté entén cosa poca: «Soldats... bombas... una còca... »gana... capitulació...»

y'l Bisbe s'estreny la mitra
tot fent surti' á aquell balitre
que li sembla sé un traydó.
Y clos el puay que li esclata,
foch jitant y'l xocolata
que li han fet assentar mal,
á la finestra s'acosta
y crida esperant resposta:
—Qué vingant! Jo sò en Caixal—
Mès veyent blanca bandera
y 'ls seus sortir de renglera,
cau, cridant desesperat:
—¡Trahi! ¡Près! La vida 'm sobra!—
¿Sabeu qu'es?.. Es que t'è 'l pobre,
neguit de Bisbe axarpat.

EE. EE.

—Los tribunals estarán en un apuro ab aixó de la rendició del Bisbe, deya un curial. Figúrinse que á la vegada 'l reclaman lo jusgat ordinari, y 'l Tribunal Supremo: que com á presoner lo reclamará també 'l consell de guerra, y com á bisbe es facil que 'u fassa aixís mateix un cónclave de cardenals. Vamos á veure ¿com s' arregla perque las quatre corporacions puguin complir ab lo seu deber?

—Molt senzillament, respongué un carnicer: se 'l divideix en quatre quartos, y se 'n envia un tros á cada carniceria.

—Mossen Valentí, deya un sagristá: já 'u véu: la primera aplicació que fém de la seu nos surt malament: es necessari que torném á la cera.... Pero no 'ns moguéim dels ciris de mitja lliura, creguim, que la lliura pesa massa.

Estava un dia en l'oratori del castell lo bisbe Caixal, resant ab lo breviari á las mans. De prompte ¡ziii! se sent un xiulet y 'l hi cau una bomba als peus.

Desgraciadament no vá estallar. Girantse ell de cara al campament liberal, exclama:

—Heretjes... francmasons... negres!... ¡Va-ya un modo de venirme á trencar las oracions!

Un botiguer que tot ho calcula, veyent que 'l seu fill l'hi entra á la próxima quinta s'enterá del préu de la redenció y de la mida exacta del noy.

Vejé que aquesta es are de 8 mil rals y que 'l xicot media exactament 1 metro 50 centímetros.

—¡Mosca! exclamá: Nada menos que aixó 'm surt á 5333 rals 32 céntims lo metro. ¡No sabia á fé, que tingués un género tant car á la botiga!

CONSELLS.

Me vá sortir á la vista un humor, y contristat —puix lo mal sempre contrista— vaig anar á un oculista perque se 'm curés aviat.

Mes tot passant pèl carré creyentse ferme un servey, mo'ls me deyan: —P'p que t'è? —Tinch mal d'ulls.—Vol curar bè? fassi aquest y aquest remey.

L' altre 'm deya: —¿Qué s'hi fá? —Falg aixó y aixó.—Mal fet! Ab aixó no curará: creguim fassi allò y veurá com molt prompte 'l mal es tret.

Y al un y al altre escoltant —de ma imprudencia renego— anaren dias passant tant lo mèu mal pitjorant, que per poch me quedo cego.

Lo infelis que á tothom créu y de tots los consells proba, vé que ab la ajuda de Déu quan está cert que s' adoba se 'n adona que no hi veu.

JOSEPH M.ª CODOLSA.

Mes sobre la missa de *Requiem*:

Un, al que despatxa: —¡Quán val alquint pis? *Lo del despatxa*: —Una missa.

Un capellá: —¡Una missa de réquiem á sis rals l' entrada! Per sis rals jo la dich.

En una casa:

La noya: —Mamá son dos quartos de una y encare no hem anat á missa.

La mare: —Qué vois que 't diga, filla: no 'n tinch pas jo la culpa.

—Donchs qui la t'è?

—Lo teu pare que fins are m'ha estat entre-tenint.

—¡Ah si? Donchs papá ja que voste 'n t'è la culpa, pórtins á la del Liceo qu' encare hi serém á temps.

Lo pare: —Cá, cá: avants no estariu llestas, ja haurian girat lo missal.

En la Séu, deya un carlí:

—No 's capitula, perque tot es quèstió del Bisbe: l' enemich lo vol prés, lo nostre gefe 'l vol libre.

—Home, li proposá un altre: jo aquestas cosas las arreglo sempre. ¿Es quèstió del Bisbe no mes? Donchs que *parteixin la diferencia*.

FABULETA.

Somniava cert bisbe un dia que l' anell que al dit portava un grillet se 'l hi tornava que los brassos l'hi estrenyia.

Vejé com la sacristia se tornava una presó, y entremitj de tot aixó, fent un xiscle 's despertá y ab véu tetrica exclamá:

—¡Uy quin somni!... y quina pó!

Aquest cas no 't diu—olvide'm antes bè 't canta bèn alt: si no vols mal de *caixal* no fassis com lo bisbe *idem*.

Es fama que durant los preliminars de la rendició, en los quals en Lizarraga regatejava al bisbe, veyent l' obstinació del sitiador picava de peus, desesperat:

—Pero senyó Anton, l'hi deya un capitá molt panxa-contenta, no miri tant prim, entreguiu tot, aixís com aixís també 'ns ho pendrán....

—¡Oh, entregarho tot... entregarho tot!... es que pèndre'm la Seu, es lo mateix que arrencarme un *caixal*!

—¡Y alló que deyan que avants de rendirse farian volar las fortalezas?... ¡Faroleros!...

—Ja veurá, ja veurá no 'ls acusi: com los pobres no tenian aygua, una cosa ó altra havia de tornarse 'ls *aygua poll*.

Conversas sobre la rendició de la Seu.

Un carrter: —Noy, ab aixó de la capitulació, 'l seu per untar las rodas anirá mes barato.

Un traginer: —Y'ls ases de Urgell, es fácil que també.

Un dentista: —La vetusta causa del absolutisme ha perdut ab aixó l'últim *caixal*.

Un limpia-botas: —¡Brillant defensa! ¡Brillant defensa! Ab mes brillo defenso jo 'ls 10 rals de jornal, ó sino que 'u digan las botinas dels parroquians.

Un advocat: —En un principi de justicia que no hi haja robo, sense restitució. Per aixó la Seu torna á ser nostra.

Un manyá que llegeix sempre LA CAMPANA: —Pero, D. Fecundo, lo bó fora que no hi hagués restitució sense grillet.

Un wuflero: —Se queixavan de que no tenian

aygua, y ab una mica mes quan sigan á Barcelona 'm farán la competencia.

Un amich séu: —Y per qué?

Lo wuflero: —Perque en lloch de sanch, á las venas han demostrat tenirhi *orxata*.

Un ojalatero: —¡Plassa sitiada, plassa rendida!... diihen. Desgraciadament es vritat per lo que toca á la Seu de Urgell: pero mentida, pues estich sitiant fa tres anys á una pubilleta molt rica, y sempre 'm diu que soch massa lleig y massa carlí.

CANTARELLAS.

Vaig dir «*t'estimo*» y tú á l' hora «*t'estimo*» també vas dirme, queya la Séu, y 'ls soldats y jo y tú féyam un *bisbe*.

Que no sè estimar!... vas dir. Ves si de saberne'm vaga, que d'ensá que soch al mon n'hi estimat trenta ó quaranta!

J. R.

Primavera quan te casas, istiu tot lo primer més, tardor quan pareix la dóna, y fins a la mort hivern.

P.

¡Ja pots posarte'n de liassos! ¡ja pots posarte'n de trampas! Soch gat vell, y ab aygua tebia ja 'n tinch prou, si no 'n tinch massa!

No m'esperis aquest vespre... —hi vingut d'una escapada— com la *Campana* haiz de ferne, perdónam si faig *campana*.

K.

A un comerciant se 'l hi morí la senyora: tots los seus dependents ván assistir al enterro, inclús lo mosso del escriptori.

L'endemá 'l pobre viudo 'ls doná las gracias y com que 'l mosso era á un recado, al arribar, las hi vá donar també:

—Home de res, D. Marcial, vá respondre aquest: ja sab que sempre estich á la seva disposició.

Mentres uns calaveras están fent una francaxela, passa un pobre y exclama després de mirarlos un rato:

—«Y diihen que Déu tot ho ha fet bé!... Jo 'u crech, y tant bé: ¿Qué devia proposarse al colocar los quartos á una banda y la gana á un' altra?»

Una senyora molt grossa casada ab un home prim com un fidéu, l'hi fa fer tots los papers de l' auca.

—La Elvira s' ha bèn posat las calsas del seu marit, diu una amiga seva.

—Lo que dius es impossible, respon un' altra.

—Si, noya, ho pots bèn creure.

—En tot cas devian ser ab aixamplas, perque com ell es tant prim y ella tant grossa!...

De una fábrica de cartas sortint 'as treballadoras, las mirava un calavera mitj recolzat en la porta, y murmurava:—Aquests tipos aposto á que son las ... *solas*.

J. R.

—Diu qu'es un senyor tant fi
D. Andréu?
—Veyas si n'és,
que ahim vá afana'ls dinés
y no me'n vaig pas senti'.

T. R.

L'hi van preguntar á un jove
que una noya demanava:
—Diguim que té y ab que conta.
—Tinch cap, cos, peus, mans y camas,
conto ab los dits y ab la ploma,
y no 'm vinga ab mes camándulas.

P.

Densá qu'es casat en Lluís,
xicot molt dissimulat,
diu que are ab lo nou estat
sa casa es un Paradis.
Y no's creguin que no ment
puix tant ben guarnits están,
qu'ella es Eva, ell un Adan
y la sogra la serpent.

M.

—Per serne lo mèu seny-or
la meylat te n falta encara.
—No t'entenç: explicat Clara.
—Tens lo seny y t'falta l'or.

A. DE LA F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d'insertarse, los
ciudadans Manxet de Reus, Ralip, Un Urgelès y Frare Hech.
Las demés que s'han romés y'ls noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas,
fácils d'endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l'istil.

Ciudad X.ringuilla. La poesia y algunas cantarelles hén:
epigramas verdejan. —Tirindimonas. Aceptém un geroglifich
y la xarada, nova invenció. —Vicentó. Insertarem lo gerogli-
fich. Lo bitllet que 'ns diu haver enviat per las victimas del
«Express» no s'ha rebut: serveixis passar per la botiga y
veurem lo que s'ha de fer. —Un argenter Insertarem alguna
cosa. —Un Urgelès. Y un geroglifich de vosté. —Un Recontra
etc. Hi anirá una cantareta. —En pelós. No l'entendém prou.
—T. Rodon. Hi anirá l'quén. —Simon Las Equis. Hi anirá
la poesia y algunas cantarelles. —R. Dagué. Publicarem l'
epigrama. —Ralp. Idem salt del caball y una tortura. —Ron-
sa. Es bastant fluxet, pero per xo treball que vosté promet.
—Roch Roca y Roqué. Entesos. —Remy de Sertori. Hi ha fa-
cilitat: pero pobresa de ingení. —Pere Sisteló. Publicarém lo
salt del caball. —Pau Xirinach. Encare no es prou refinat: si
tenim temps ho arreglarém. —Un novici. Aprofitarem la
combinació dels salts y de un anagrama. —Magarrioyas. Insetar-
tém un quento. —Llargandaxel. En la poesia hi ha bona ten-
dencia de forma: pero 'l'propósit está molt amagat: la guerra
fá poch Campana: lo demés es flux. —Megalerio. Hi anirá un
quento. —Ciudadans Aquerome, A. de C., Capitá Manaya, D.
B. B. T., D. Crispin y C., Enl de Pere Batero, Ferré de tall,
Faust y Margarida, Grabolet, Gall inglés, G. R., Gustavo'l ca-
lavera, Farrerot de Reus, J. Cervantes, J. Anguera, Lo T. de
P., Llamp de Déu, Lluvent de Reus, M. Cadenet, Miquel ll
any, Mal casat de Reus, M. de la Extraviada, Nas de Biron,
Pietro Micca, P. P. y Gil, Prussia catalá, Pep Po Pop, Poca
Solta, R. R. R., Sanch y fetje, Sabir, Tecinayre de Vilanova,
Trenca porrons, Trompet de Reus, Tomaset y C., Nebot de
la pejesa, Blanch de Tayá, Cigarro de calé, Noy magre, Sa-
gristá, Practicant de farmacia. Un préssech y Llicenciad del
70. En lo que 'ns envian no hi trobem lo compte. —Un pobre
home. Al costat de lo del pa-sat fluxeja. —Joan L'opart. ¿Sab
que la poesia es una hástima que ne estiga mes ben cuidada?
—Anton dels Aes. La poesia bé. Lo suelto no vam publicarlo
perque no sempre hi cap lo que nosaltres voldriam. —Cupido.
A mes de lo insertat hi aniran algunas cantarelles. —Dcs si-
bochs. Y un quento de vostés. —Dos escamats. De tot lo de
vostés, no mes que la tortura. —Enrich Xarau. L'hi aplaudim
la constancia: la poesia 'ns agrada: pero duplém que la dei-
xessin passar: lo demés necessita milloras. —F. P. V. En to
séu hi ha un quento per aprofitarse. —Frare Hech. Y en lo de
vosté una cantareta y un epigrama. —F. ló. Igual que un de
vosté. —A. Lo d' aquesta semana no 'ns agrada: es molt for-
sat, y som poch partidaris de las contestacions. —J. Meix.
Insertarem lo primer epigrama. —Pepet de Rupit. Molt bé.

SOLUCIONS

que corresponen á lo insertat en la
batallada 219.

- 1.ª TORTURA CEREBRAL. —Si: y n'hi troban los que pesan.
- 2.ª FUGA DE VOCALS Y CONSONANTS:
Jo: ó ton'o pre só bó
só seis y uso eus
y rem molt bó molts cops dono
á la Lola y á l'Eloy.
- 3.ª PREGUNTA 1.ª —Mont-cada.
- 4.ª PREGUNTA 2.ª —156 horas.

- 5.ª ANAGRAMA. —Serp —Reps. —Pers —Pres.
- 6.ª PROBLEMA ARITMETICH. —18.
- 7.ª XARADA 1.ª —An-ti pa-ti-ca.
- 8.ª XARADA 2.ª —Pau-la.
- 9.ª ENDAVINALLA. —La O.

Ha endavinat totas las solucions, lo ciudatá X. Y. Z.: totas
menos la 2, Que hifás: menos la 2 y 9, Lo T. de P.: las 3, 4,
6 y 8, Prussia catalá: las 4, 5, 6 y 8, Tirindimonas: las 1,
3, 5 y 6, Dos escamats: las 1, 4, 5 y 6, Frare Hech: las 2,
5 y 6, Gustavo'l calavera: las 4, 5 y 6, Faust y Margarida:
las 5, 6 y 8, Pacu Pico: las 4, 6 y 9, Desahogat: las 3 y 6,
Corra cuyta: las 3 y 4, R. Dagué: las 5 y 8, R. R. R.: la 3 no
mes, Ferrer de tall y P. P. y Gil: la 6 únicament, Un estudiant
y la 9 y cap mes, Llamp de Déu y J. Llopart.

ANAGRAMA.

Quatre lletras—y tres tots,
Quan primer—á una font
a fer broma—tot es goig.
Si beus massa,—de una dos
de boyreta—s' ompla 'l front
que ré oviras—y vas tort.
Si aixó ho trobas—faig punt jo,
y com tota—oració
ab mi digas—tercer tot.

CELDONI FLORAMICAS.

PREGUNTA ÚNICA.

¿Qu' es alló que teniatho l' home, no 'u pot
veure, ni ab la ajuda de mirall, ni ab res?

LLARGANBAIXET.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

¿Com pot descompondre's lo número 72 en tres
parts, de modo que la meylat de la primera, 'l ters
de la segona y 'l quart de la tercera sigan iguals?

FAUST Y MARGARIDA.

FUGA DE VOCALS.

R... l. R.s. . . l. R.s.
n... r.s.s. l'h. d.g.
s... s. l. r.s.s. p.r.q. 'm r.s.s.
r. m.s m' .rr.ss.r.

A. S. LL.

GEROGLIFICH.

A. XII.

1874

1875

cccc

ME

UN PUERTO-RIQUEÑO.

SALT DEL CABALL.

ce	de	u	tè	la	re	ta	na
rás	du	lec	n'hi	na	e	a	pe
ció	na	lio	lle	ne	fal	ti	ba
gas	vaig	ta	la	ña	u	ros.	bi
vil	de	pe	sols	Ca	mos	be	gres,
veu	que	per	lu	tas,	y	hi ha	te
ble	co	to	y	te	na,	hie	tant
tas	rer	mi	y	nas	bas	pau	que

UN PUIGGERDANÉS.

FUGA DE CONSONANTS.

o.a o.a o.a o.a
a o.a e o.a o.a

UN VETERANO.

XARADA

I.

Una tot molt tafanera
tè un fill qu' es soldat de prima,
y l'hi envia, perque 'l mima
las cartas de dos-tercera.

Com ella es bona dos-quart
y sab que á n'ell molt l'hi agradan
uns escrits que tant enfadan....
Mes del gust Déu vos ne guart.

PERICO MATALASSÉ.

II.

A un senyor que quarta-prima
una tersa-quarta mèva,
l'hi ha sortit un mal al hu
que á tots nos ha omplert de pena.

Está prima-dos de dias
y 'l mal aumenta que aumenta...
Déu no fassí que l' hu-tres
com se tem, la tot aquesta.

PEPA Y LOLA.

ENDAVINALLA.

Sense tenir camas corro,
soch secret y en ocasions
me besan sens tenir cara,
y segons las condiciones
me maleheixen y 'm tiran
y soch causa de rahons.

MICO FILÓS.

(Las solucions en lo próxim número.)

SUSCRIPCIÓ

en favor de las victimas del vapor
«Express.»

	Rs.		Rs.
Suma anterior. . . 1934		Suma anterior. . . 2626	
Un espiritista. 10		Miquel Briceó. 2	
Varios amics. 40		Maria Camp. 2	
Una dona de Madrid, R. F. . . 4		Un gall inglés. 6	
Una republica. 200		Societat del criteri. 108	
Un qui no ha sigut may governador. 102		Joseph Vila 6	
Un amant de la llibertat democrática. 8		S. S. y P. rebuts de Ma- dríd d' un catalá. 200	
Un enemich de carlins. 4		Joseph Olivé. 4	
Un amich de carlins. 8		Varios treballadors de la fintoreria de Marí de S. Martí de Proven- sais lo següent:	
Varios treballadors de la fábrica del Sr. Barrau de la vila de Gracia. 200		Francesch Sitjas, obrer. 4	
Francesch Pietu 4		Claudio Simon, id. 4	
J. O. A. P. 20		Mariano Fabrés, id. 4	
Joseph Aremí, obrer. 4		Joseph Alemany, id. 4	
Jaume Costas. 6		Anton Garriga, id. 4	
Lluís Costas. 4		Mariano Sala, id. 4	
Corrido. 2		Francesch Pujol, apre- nent. 2	
Un galet. 2		Pau Segarra, obrer. 2	
Joan Ducet. 1		Mariano Plans, apre- nent. 2	
Domingo Valló, pare y fill. 3		J. A. que mateheix la guerra. 2	
Y. S. 20		Joan Vidal, menor edat. 2	
M. P. 4		Benito Ribot. 6	
Joseph Francesch, obrer. 20		Andreu Valló. 2	
Domingo Deep, obrer. 10		Total de treballadors lin- toreria Marí. 42	
Aprenent fuster. 4		Francesch Casals y Sa- derra. 10	
A. R. 8		Un ataconador (R. F.). 4	
J. P. M. la l.ª meylat de un bitllet del Hos- pital Sorteig 36 núm. 20,305, y. 4			
Suma y sigue. 2626		Total. 3010	

(Se continuará.)

ADVERTENCIA.

Dintre de pocas horas sortirá á llum y 's ven-
drá pels carrers l' auca de un caival, escrita ab
molta xispa é intenció.

Lo dimars per ser vigilia de festa, publicarà
LA CAMPANA número extraordinari.

Ja veuhem que per complaure'ls y distreure
'ls, no mirém sacrificis de cap mena.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAUFO, 14.
Lopez, editor. — Rambla del Mitj, 20.